

Hondenmaal

Zuzia is zes jaar en ze heeft een broertje van vijf, Kamil, met blond haar. We kunnen ook met Kamil beginnen: hij is vijf jaar en hij heeft een zusje van zes, Zuzia, met kastanjebruin haar. Maar Kamil weet niet welke kleur kastanjes hebben omdat hij blind geboren is.

Hoe is het om blind te zijn? Doe je ogen maar dicht, of beter nog, doe een blinddoek om. Ga nu eens naar de badkamer om je handen te wassen. Maar val niet in de wasmachine! Je bent geen vieze sok. Ga maar, ik wacht hier wel op je.

Moeilijk, hè? En Kamil heeft dat nou altijd. Hij weet niet hoe zijn papa en mama eruitzien, en de rest van de wereld. Is hij ongelukkig? Helemaal niet! Dit gebeurde er bijvoorbeeld gisteren. Mama vroeg: 'Milek, dek jij de tafel even?' (Thuis noemen ze Kamil allemaal Milek. Dat is een soort koosnaam.)

Kamil weet precies waar alles staat in de keuken. Uit de koelkast haalde hij de boter, de bordjes met augurkjes en kaas, de kommetjes met kwark en olijven. Hij zette alles op tafel. Toen ging hij naar zijn kamer.

Even later liep mama de keuken in. 'Milek, wat heb je nou gedaan?' riep ze. Op tafel stonden bordjes en kommetjes met ... hondenvoer! Misschien had ik het nog niet verteld, maar er is ook nog een hond, Lupi. En zijn voer lag op de bordjes en in de kommetjes.

Kamil liep de keuken weer in, maar hij zag Lupi's voer niet op tafel. Hij is immers blind. Op de vraag van mama – 'Milek, wat heb je nou gedaan?' – antwoordde hij daarom trots: 'Ik heb heerlijk eten klaargezet.'

'Ik wist niet dat Lupi gasten verwacht,' zei mama, 'en dat ze met mes en vork eten.'

Iemand kon haar lachen niet inhouden. Wie dat was? Niet Lupi. Zuzia. Zij had de boter en al de rest verstopt en het voer van Lupi op de bordjes gelegd. Want Zuzia haalt graag streken uit.

Op de tast vond Kamil het hondenvoer op tafel. En hij besloot zijn zusje met gelijke munt terug te betalen.

Ze aten wat later, want Zuzia moest nu de tafel dekken; voor mensen dit keer, en niet voor honden. Maar niemand was boos op haar, want met een grapje is niks mis.

Onder het eten luisterde Kamil plotseling aandachtig. Mama, papa en Zuzia keken hem oplettend aan. Ze weten dat zijn gehoor het beste is van allemaal.

'Lupi zit in je kamer ergens op te kauwen,' waarschuwde hij Zuzia.

'Misschien een potlood?' Zuzia maakte zich helemaal geen zorgen. 'Er ligt daar niks eetbaars.'

'En je koekjes dan?'

'Mijn lievelingskoekjes! Voor het schoolreisje!' Zuzia vloog overeind. Ze gooide zelfs haar stoel om. Ze stoomde naar haar kamer. Ze keek en ... haar koekjes lagen onaangeroerd op haar bureautje. En Lupi knabbelde van zijn brokjes uit de kom op de grond.

'Milek! Je hebt me laten schrikken!'

'Jij begon!'

En zo gaat het nou altijd.

Tante weet 't beter

'Tante Helena komt zondag bij ons eten,' zei mama.

'Nee, hè!' kermde papa, Zuzia en Kamil. Zelfs Lupi zuchtte diep.

Die zondag kwam tante Helena met oom Kazik, die almaar herhaalde: 'Je hebt helemaal gelijk, Helena.' Een vervelende kerel.

Bij het zien van Kamil riep tante Helena: 'Mijn arme gehandicapte!' en ze drukte hem zo stevig tegen zich aan dat Kamil bijna stikte. Daarom kon hij niet uitleggen dat hij niet

gehandicapt is. Hij kan gewoon niet zien en dat is alles. Het zou interessant zijn om te zien wat tante Helena zou doen als hij haar plat zou drukken en zou zeggen: 'Arme dikke tante! Ga niet op die stoel zitten want hij bezwijkt onder je gewicht.'

Maar tante Helena wist heel goed dat de stoel voor haar levensgevaarlijk was. Daarom ging ze op de bank zitten, knus bij Kamil. De bank kreunde, maar hield het uit. En tante tetterde: 'Mijn kleine Milekje, ik zal je je soepje voeren!'

'Je hebt helemaal gelijk, Helena!' zei oom Kazik. Hij overstemde Kamil, die wilde uitleggen dat hij zelf wel kon eten. Niks daarvan!

Tante duwde de lepel in zijn mond. 'Een lepeltje voor mama ...' zei ze.

Kamil brulde, want de soep was te heet.

'Milek eet zelf,' zei mama. Maar het was alsof tante doof was.

'Een lepeltje voor papa ...' Ze stopte nog een lepel hete soep in Kamils mond.

De jongen hield het niet langer uit. Hij spuugde de soep uit, regelrecht op de jurk van tante Helena.

'Au!' krijste tante.

'Je hebt helemaal gelijk, Helena!' zei oom Kazik.

'Hij heeft me verbrand!' krijste tante. 'Mijn jurk is geruïneerd!'

Het speet Kamil, maar wat kon hij doen? Hij ging echt niet de soep van haar jurk likken. Zijn ouders verontschuldigde zich bij tante, Zuzia gielde stiekem, en oom Kazik at zijn soep, blazend op elke lepel.

Tante Helena ging naar de badkamer om zich schoon te maken. Toen ze terugkwam, stond ze als aan de grond genageld: Kamil at zijn soep zelf. 'Hij eet!' krijste ze.

'Anders zou hij sterven van de honger,' legde papa uit.

'Maar hij eet zelf! Hij verbrandt zich nog!'

'Dat is nog nooit gebeurd,' zei mama.

'Hè?!' gilte tante. 'Maar hij heeft mij net nog verbrand!'

'Je hebt helemaal gelijk, Helena,' zei oom Kazik met zijn mond vol soep.

Loslopende hond

‘Maak je geen zorgen, Milek,’ zei mama, toen de visite weg was. ‘Je hebt niks verkeerd gedaan. Integendeel. Tante Helena zal ons nu niet gauw weer komen bezoeken.’

‘Milek, high five!’ riep Zuzia vrolijk.

Op zondag maakte het hele gezin een tochtje. Mama ging op haar fiets, papa op de zijne en Zuzia en Kamil gingen met z’n tweeën op de tandem, een fiets voor twee personen.

Zuzia zat van voren, ze trapte en stuurde. Kamil zat van achteren, hij trapte maar hij stuurde niet. Met zijn handen hield hij zijn stuur vast en hij was erg blij. Vooral toen Zuzia riep: ‘Milek, gas! We halen papa en mama in!’

Ze duwden stevig op de trappers. Mama en papa raakten al gauw achterop. En met hen Lupi, die niet fietste maar meerende. Jammer, want misschien zou hij liever fietsen? Maar niemand had hem iets gevraagd.

Zuzia en Kamil hadden hun ouders dus achter zich gelaten. Niet te ver, want ze fietsten op een weg tussen weilanden en akkers en wisten niet hoe ze weer thuis moesten komen.

‘Ik ruik mest!’ zei Kamil.

‘Hè, bah!’ zei Zuzia, maar nu rook zij het ook. En andere luchtjes van een koeienstal en een varkensstal. ‘Er moet hier ergens een boerderij zijn.’

Ze fietsten een heuvel op en toen zag Zuzia een boerderij. In het weiland graasden koeien. Daarna gingen ze heel hard, want het ging nu naar beneden. Plotseling ...

'Milek, er komt een grote hond aanrennen!' schreeuwde Zuzia. 'Ik ben bang voor hem!'

'Aan welke kant?'

'Daar!' wees ze met haar hand.

'Zuzka, dat kan ik toch niet zien?'

'Rechts!'

'Rem dan!'

Ze stopten. Kamil sprong aan de linkerkant van de fiets en greep beide sturen met zijn handen vast. 'De fiets is ons schild! Hij beschermt ons tegen de hond!'

Zuzia stapte nu ook van de fiets af en ging er net als haar broertje achter staan.

De hond sprong naar de fiets. Hij was bliksemsnel. Hij wilde de kinderen bijten maar kon hen niet bereiken.

'Hij loopt om de fiets heen!' riep Zuzia. 'Draai de fiets mee!'

Kamil deed een stap achteruit. De fiets zat weer tussen hen en de hond.

Toen kwamen hun ouders van de heuvel fietsen.

'Lupi, pak 'm!' schreeuwde papa. En hij duwde uit alle macht op de trappers.

Lupi schoot als een pijl uit de boog. Maar voor hij bij de kinderen was, verscheen er een man vanachter de grazende koeien. Hij riep iets strengs tegen de hond, die zijn staart introk en naar de koeien rende.

'Bravo, Zuzia!' riep papa. 'Je hebt een goeie verdediging bedacht.'

'Dat was ik niet, maar Milek!'

'Nou, evengoed bravo, Milek! Ik ben trots op jullie allebei. Als beloning trakteer ik op een ijsje. Ik hoop dat mama gauw klaar is daar.'

Mama stond nog te praten met het baasje van de hond, riep en zwaaide met haar armen.

'Jammer dat ze zo ver weg staat,' mopperde Zuzia. 'Ik kan haar gezicht niet zien.'

'Dan zit je in hetzelfde schuitje als ik,' zei Kamil.

Zuzia keek naar het weiland, de boerderij, de hemel ... 'Bijna,' zei ze.

